

ЗАПОБІЖНІ ЗАХОДИ ТА ЗАХОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ В СПОРАХ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ЗАХИСТОМ ПРАВ НА ОБ'ЄКТИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Ігор Бенедисюк,

здобувач Київського університету права НАН України

Проблема захисту прав інтелектуальної власності, й у судовому порядку також, посідає важливе місце в організації нормального функціонування національної системи правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності в Україні загалом. При цьому в процесі розгляду спорів, пов'язаних із захистом прав на об'єкти інтелектуальної власності, важливе місце відведене спеціальним заходам, які мають на меті фіксацію та збереження фактичних даних і на підставі котрих суд матиме можливість встановити певні обставини справи. Можливість застосування таких запобіжних заходів передбачена розділом V-1 Господарського процесуального кодексу України (далі — ГПК України). Водночас аналіз судових справ із розв'язання господарських спорів, щодо порушення прав інтелектуальної власності, дає підстави говорити про низку питань як теоретичного, так і практичного характеру, що потребують наукового дослідження та мають на меті вдосконалення як практики правозастосування, так і чинного законодавства України.

Доцільно зауважити, що не дивлячись на численні наукові розробки, що здійснюються юристами у сфері інтелектуальної власності (досить назвати таких науковців як О. Дзера, А. Довгерт, В. Дроб'язко, В. Калятін, О. Кохановська, Н. Мироненко, Ю. Носік, О. Орлюк, О. А. Підпригора, О. О. Підпригора, О. Сергеев,

Р. Шиска, О. Штефан та багатьох інших), разом із тим проблеми забезпечення захисту прав інтелектуальної власності все ще лишаються нерозкритими в повному обсязі. Особливо це стосується сфери забезпечення прав інтелектуальної власності в процесі господарського судочинства. Адже наявні теоретичні розробки з проблематики захисту прав інтелектуальної власності мають, переважно, цивільно-правовий характер. На підтвердження цього можна навести дисертаційні дослідження О. Дорошенка, Т. Кириченко, С. Петренка, О. Ришкової, Л. Романадзе, М. Селіванова та ін.

З огляду на вищевикладене, як предмет дослідження цієї наукової статті було обрано саме дослідження запобіжних заходів і заходів забезпечення позову у спорах, пов'язаних із захистом прав на об'єкти інтелектуальної власності.

Відповідно до ст. 43¹ ГПК України [1] особа, яка має підстави побоюватись, що подання потрібних для неї доказів стане згодом неможливою або утрудненою, а також підстави вважати, що її права порушені чи існує реальна загроза їх порушення, має право звернутися до господарського суду із заявою про вжиття, передбачених ст. 43² ГПК України, запобіжних заходів до подання позову.

Передусім, варто зазначити, що ГПК України було доповнено розділом V-1 відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законо-

давчих актів України щодо правової охорони інтелектуальної власності» від 22.05.2003 року № 850-IV [2]. Тож, саме з метою покращення правової охорони об'єктів інтелектуальної власності вказаними нормами було доповнено ГПК України. Водночас, у кодексі жодних обмежень при їх застосуванні для інших категорій спорів немає. Для розуміння смислового навантаження зазначених змін потрібно звернути увагу на їхні спеціальний характер та спрямованість. Оскільки саме об'єкти інтелектуальної власності, насамперед через особливості їхніх правового регулювання, обігу, використання, потребують спеціальних процесуальних механізмів та судових процедур для здійснення їх кваліфікованого захисту.

Слід також мати на увазі, що оскільки такі заходи здійснюються судом ще до подання позову, тобто визначення змісту позовних вимог та викладення обставин, на яких вони ґрунтуються, то їх застосування обмежене як часом, на який вони застосовуються, так і переліком дій, котрі можуть бути здійснені судом. Так, відповідно до ст. 43² ГПК України, запобіжні заходи передбачають: витребування доказів; огляд приміщень, в яких відбуваються дії, пов'язані з порушенням прав; накладення арешту на майно, що належить особі, щодо якої вжито запобіжні заходи, і знаходиться в неї або в інших осіб. Водночас, перелік запобіжних заходів, які можуть бути вжиті судом до подачі позову, з одного боку є вичерпно визначеним ГПК України, а з другого боку носить тимчасовий характер, що має як позитивні, так і негативні аспекти.

Так, тимчасовий характер запобіжних заходів пов'язаний з тим, що вони діють лише 5 днів з моменту винесення ухвали про їх застосування. Після спливу цього терміну запобіжні заходи або припиняються в передбачених ГПК України випадках, або починають діяти як заходи забезпечення

позову (відповідно до ч. 3 ст. 43³ ГПК України). Вичерпний характер запобіжних заходів визначається тим, що вони можуть бути застосовані лише так, як це передбачено ст. 43³ ГПК України.

Водночас, якщо порівняти запобіжні заходи, передбачені ГПК України та «предварительные обеспечительные меры», передбачені ст. 99 Арбітражного процесуального кодексу Російської Федерації (далі — АПК РФ) [3], то вони суттєво різняться як за метою, так і за особливостями їх здійснення та застосування. Так, «предварительные обеспечительные меры» спрямовані насамперед, на забезпечення майнових інтересів заявника до подання позову, у той час як запобіжні заходи передусім слугують забезпеченню доказової бази, що в разі подання позову може бути прихована або знищена. Можна зауважити той факт, що «предварительные обеспечительные меры» не містять вичерпного переліку й тому можуть здійснюватися у спосіб, обраний заявником. Така свобода обмежена обов'язковістю надання зустрічного забезпечення для можливого покриття збитків, які можуть виникнути в особи, стосовно якої вони здійснюються.

Так зване, зустрічне забезпечення передбачене і ГПК України. Так, відповідно до ч. 4 ст. 43-4 ГПК України, господарський суд може зобов'язати заявника забезпечити його вимогу заставою, достатньою для того, щоби запобігти зловживанню запобіжними заходами, яка вноситься на депозит господарського суду. Розмір застави визначається господарським судом, з огляду на обставини справи, але не повинен бути більшим від розміру заявленої шкоди. Проте на практиці застосування такої застави, тобто зобов'язання господарським судом її здійснити, не траплялося. Це пов'язано, зокрема, з тим, що до цього часу (попри прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законо-

ЗАХИСТ ПРАВ

давчих актів України щодо правової охорони інтелектуальної власності» ще у 2003 році) не розроблено механізм внесення такої застави на депозит суду, не відкрито таких рахунків. Так, у ч. 4 п. 15 рекомендацій Президії Вищого господарського суду України «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» від 10.06.2004 року № 04-5/1107 [4] зазначено, що судам потрібно мати на увазі, що нині порядок відкриття депозитних рахунків господарських судів для внесення коштів застави, а також проведення операцій за цими рахунками нормативно-правовими актами не визначено.

Отож, відсутність такого механізму обмежує право суду на його застосування. Водночас, фактична відсутність такого права в багатьох випадках не дозволяє судові застосувати й відповідні норми для здійснення запобіжних заходів, адже їх застосування є доволі ризикованим щодо можливого спричинення збитків стороні, стосовно якої такі заходи можуть бути застосовані. Водночас, якщо певним чином удосконалити відповідну правову норму та дозволити судові більш гнучко застосовувати можливості забезпечення не лише у вигляді застави, але й інших фінансових гарантій, можна уникнути відповідних негативних наслідків.

Так, наприклад, заявника можна зобов'язати надати банківську гарантію, що за певних, чітко визначених умов буде забезпечувати сплату відповідних сум на користь сторони, стосовно якої було здійснено відповідне обмеження, якщо воно спричинить негативні наслідки.

Обмеження застосування запобіжних заходів лише визначеними в ГПК України способами призводить до того, що вони не можуть бути застосо-

вані, зокрема, для фіксування порушень прав на об'єкти інтелектуальної власності, зокрема, у мережі Інтернет, оскільки не передбачені ст. 43² ГПК України. Водночас, така необхідність наразі існує. Так, відповідно до ч. 4 п. 4 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» № 3689-ХІІ від 15.12.1993 року [5], використання знака визнається застосуванням його в мережі Інтернет. Порушення авторських і суміжних прав у мережі Інтернет також не є рідкістю, а навіть навпаки. Проте дієвий механізм фіксації таких порушень сьогодні відсутній, оскільки на момент звернення до суду за умови обов'язковості надсилання копії позовної заяви сторонам, на сайті порушника може бути відсутня відповідна інформація. Не вирішить це питання і створення та подання позивачем відповідного скриншоту* сторінки, на якій відбувається порушення, адже перевірка такого доказу судом на час розгляду справи також може бути неможлива.

У Росії вихід із такої ситуації знайшли у фіксації порушення шляхом здійснення певних нотаріальних дій. Так, відповідно до п. 18 ст. 35 «Основ законодательства Российской Федерации о нотариате» [6] серед нотаріальних дій, що здійснюються нотаріусами, є дія з забезпечення доказів. Саме в межах цих дій, які відповідно до ст. 103 названого закону здійснюються нотаріусом у порядку, передбаченому нормами цивільного процесуального законодавства РФ, і відбувається фіксація порушень у мережі Інтернет.

Проте фіксація нотаріусом певних доказів також має свої недоліки, позаяк вчиняється не судовим органом та може бути оскаржена окремо від процесуальних актів у розгляді спору, що ускладнить його розгляд. Водночас законодавство України про нотарі-

* Скриншот (від англ. *screenshot*: *screen* — екран, зображення на екрані, кадр, вміст екрану; *shot* — знімок миттєвого стану) — знімок вмісту екрана монітора.

ат не передбачає здійснення нотаріусами України таких дій.

Тож, лише доповнивши ст. 43² ГПК України відповідним правом суду здійснити запобіжний захід у вигляді фіксації наявного в мережі Інтернет контенту можливо було б уникнути недоліків у фіксації відповідного порушення. Здійснення такої фіксації в судовому засіданні через створення відповідних скріншотів і відображення відповідних дій у протоколі судового засідання спростило б позивачеві процес доказування порушення його прав і за певних обставин допомоги б у стислий термін запобігти порушенню прав.

Водночас недоліки правового регулювання здійснення запобіжних заходів та їх рідке застосування не свідчать про неможливість їх застосування взагалі. Більше того, застосування декількох запобіжних заходів одночасно та здійснення забезпечення позову після подання позовної заяви може належним чином може зберегти доказову базу та запобігти порушенню прав заявника.

Так, 11.01.2005 році Вищим господарським судом України було розглянуто матеріали касаційної скарги дочірнього підприємства «Новослот ДП» на постанову Київського апеляційного господарського суду від 15.10.2004 року у справі № 39/263 за заявою JPM International Limited («ДЖ ПМ Інтернешнл Лімітед») в особі товариства з обмеженою відповідальністю Українсько-чеського спільного підприємства «Ройал, ЛТД» (далі — «ДЖ ПМ Інтернешнл Лімітед») щодо ДП «Новослот ДП» про вжиття запобіжних заходів та за позовом «ДЖ ПМ Інтернешнл Лімітед» до ДП «Новослот ДП» про визнання неправомірною діяльності щодо використання прав інтелектуальної та промислової власності.

За результатами розгляду касаційної скарги Вищий господарський суд України встановив:

Ухвалою господарського суду міста Києва від 13.09.2004 року за заявою

«ДЖ ПМ Інтернешнл Лімітед» щодо товариства з обмеженою відповідальністю «Новослот ДП» вжито запобіжні заходи, а саме: огляд приміщень, в яких відбуваються дії, пов'язані з порушенням прав, та накладення арешту на майно, що належить особі, щодо якої вжито запобіжні заходи і знаходиться в неї або в інших осіб; проведення огляду приміщення за відповідною адресою з метою отримання доказів порушення прав інтелектуальної та промислової власності компанії «ДЖ ПМ Інтернешнл Лімітед»; накладено арешт на майно (гральні автомати), які належать відповідачу та розміщені у приміщенні Міжнародного виставкового центру за адресою: м. Київ, Броварський п-т, 15 як експонати Міжнародної спеціалізованої виставки «Індустрія розваг», що відбулася 15–17.09.2004 року; накладено арешт на майно ТОВ «Новослот ДП»; накладено арешт на майно, що належить ТОВ «Новослот ДП» та знаходиться у ТОВ «Біком»; накладено арешт на майно, що належить ТОВ «Новослот ДП» та знаходиться в ПП «Окоровка».

Ухвалою про забезпечення позову від 15.09.2004 року ТОВ «Новослот ДП» заборонено брати участь у Міжнародній спеціалізованій виставці «Індустрія розваг-2004», що відбудеться 15–17.09.2004 року в приміщенні Міжнародного виставкового центру, а Торгово-промислової палаті України та Міжнародному виставковому центру — допускати ТОВ «Новослот ДП» до участі в Міжнародній виставці «Індустрія розваг-2004»; заборонено до продажу, а також пропонування до продажу, оренди чи в будь-який інший спосіб набуття в користування, володіння та розпорядження на території України ігрових автоматів виробництва компанії NOWOPOL.

Постановою Київського апеляційного господарського суду від 15.10.2004 року зазначені ухвали залишено без змін.

ЗАХИСТ ПРАВ

Перевіривши правильність застосування апеляційним судом норм процесуального права, Вищий господарський суд України дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення касаційної скарги з огляду на наведені нижче обставини.

Відповідно до ст. 431 ГПК України особа, яка має підстави побоюватись, що подання потрібних для неї доказів стане згодом неможливою або утрудненою, а також підстави вважати, що її права порушені або існує реальна загроза їх порушення, має право звернутися до господарського суду із заявою про вжиття запобіжних заходів до подання позову.

Ст. 433 ГПК України передбачено, що запобіжні заходи вживаються до моменту звернення до суду з позовною заявою з метою попередження та збереження доказів правопорушення, а після подання відповідної заяви вжиті запобіжні заходи не припиняються, а діють уже як заходи забезпечення позову.

Отже, за своєю правовою природою, запобіжні заходи — це заходи, спрямовані на збереження відповідних доказів і на запобігання правопорушенню з метою якнайшвидшого реагування на протиправні дії, а заходи до забезпечення позову за своїм змістом застосовуються як гарантія реального виконання рішення суду.

Відповідно до ст. 66 ГПК України заходи до забезпечення позову застосовуються господарським судом за заявою сторони, прокурора чи його заступника, який подав позов, або з ініціативи господарського суду, якщо невжиття таких заходів може утруднити чи зробити неможливим виконання рішення господарського суду. Вжиття одночасно кількох видів заходів забезпечення позову не суперечить чинному законодавству України.

Умовою застосування заходів до забезпечення позову є достатньо обґрунтоване припущення, що майно (й грошові суми також), яке є у відповідача

на момент пред'явлення позову до нього, може зникнути, зменшитися за кількістю чи погіршитися за якістю на момент виконання рішення.

Суд першої інстанції на підставі наданих позивачем даних дійшов висновку про те, що дії відповідача можуть призвести до порушення прав інтелектуальної власності заявника, тому у відповідних ухвалах на стадії попередньої підготовки та після порушення справи вжив запобіжних заходів та заходів до забезпечення позову. При цьому визначені в ухвалі суду від 13.09.2004 року запобіжні заходи у вигляді огляду приміщень, в яких відбуваються дії, пов'язані з порушенням прав інтелектуальної власності та накладення арешту на майно, що належить особі, щодо якої вжито запобіжні заходи, та яке перебуває в неї або в інших осіб, а також заходи до забезпечення позову, визначені в ухвалі суду від 15.09.2004 року, були здійснені судом на підставі відповідних заяв позивача, до яких було долучено необхідні докази, та відповідно до вимог процесуального законодавства.

Беручи до уваги зазначене, постанову Київського апеляційного господарського суду від 15.10.2004 року у справі № 39/263 було залишено без змін, а касаційну скаргу дочірнього підприємства «Новослот ДП» — без задоволення [7].

25.01.2011 року Вищим господарським судом України також було розглянуто касаційні скарги приватного підприємства «Ексім-Текстиль» (далі — ПП «Ексім-Текстиль») на ухвалу господарського суду Одеської області та постанову Одеського апеляційного господарського суду та касаційну скаргу виробничо-комерційної фірми «Артекс» (далі — ВКФ «Артекс») на постанову Одеського апеляційного господарського суду у справі № 12/10-8 (12/133-10-3778) за заявою ВКФ «Артекс» про вжиття запобіжних заходів до фізичної особи — підприємця Зодо-

рожнюка Сергія Леонідовича (далі — ФОП Задорожнюк), фізичної особи — підприємця Штумейзена Олега Львовича (далі — ФОП Штумейзен) і ПП «Ексім-Текстиль».

За результатами розгляду касаційних скарг Вищий господарський суд України встановив таке:

ВКФ «Артекс» звернулося до господарського суду Одеської області із заявою про вжиття запобіжних заходів стосовно ФОП Задорожнюка, ФОП Штумейзен, ПП «Ексім-Текстиль».

Ухвалою господарського суду Одеської області від 25.08.2010 року заяву про вжиття запобіжних заходів задоволено, вирішено:

- провести огляд приміщень за зазначеними заявником адресами на предмет виявлення фактів зберігання, публічного показу і розповсюдження тканин з використанням творів (дизайнів) «MIDAS» «CICERO», «SAFARI», зазначених в укладеному в 01.02.2008 році корпорацією «Мікрофібрес» (Microfibres, Inc.) і ВКФ «Артекс» авторському договорі про передачу частини виключних майнових прав на твори (далі — Авторський договір);
- накласти арешт на всі меблеві тканини з використанням творів (дизайнів) «MIDAS» «CICERO», «SAFARI», зазначених в Авторському договорі, які перебувають у: ПП «Ексім-Текстиль», ФОП Задорожнюка та ФОП Штумейзена чи будь-яких третіх осіб;
- вилучити в ПП «Ексім-Текстиль», ФОП Задорожнюка і ФОП Штумейзена первісні бухгалтерські документи, що підтверджують імпорт, поставку, прихід, одержання на комісію тощо меблевих тканин з використанням творів (дизайнів) «MIDAS» «CICERO», «SAFARI», зазначених в Авторському договорі, зокрема й вантажні митні декларації, договори, видаткові накладні, податкові накладні, рахунки та ін.

Постановою Одеського апеляційного господарського суду від 06.10.2010 року зазначену ухвалу місцевого господарського суду змінено, скасовано в частині прийняття рішення про необхідність вилучення в ПП «Ексім-Текстиль», ФОП Задорожнюка та ФОП Штумейзена первісних бухгалтерських документів.

ПП «Ексім-Текстиль» звернулося до Вищого господарського суду України з касаційною скаргою, в якій просить ухвалу місцевого та постанову апеляційного господарського судів у праві скасувати внаслідок їх прийняття з порушенням норм процесуального права та прийняти рішення про відмову в задоволенні заяви позивача про вжиття запобіжних заходів.

ВКФ «Артекс» у своїй касаційній скарзі до Вищого господарського суду України просить постанову апеляційного господарського суду в справі скасувати, а ухвалу господарського суду Одеської області залишити в силі. Скаржник зазначає, зокрема, про те, що на порушення приписів статей 432 і 434 ГПК України Одеським апеляційним господарським судом не взято до уваги, що запобіжний захід у вигляді вилучення документів співвідноситься із таким заходом як витребування доказів.

Перевіривши на підставі встановлених попередніми судовими інстанціями обставин справи правильність застосування ними норм процесуального права, заслухавши пояснення представників учасників судового процесу, Вищий господарський суд України дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення касаційних скарг з огляду на наведене нижче.

Попередніми судовими інстанціями встановлено, що:

- 01.02.2008 року корпорація «Мікрофібрес» уклала з ВКФ «Артекс» Авторський договір, об'єктом якого є вказані в додатках до нього твори образотворчого мистецтва (малюнки) «MIDAS» «CI-

ЗАХИСТ ПРАВ

- CERO», «SAFARI», які в розумінні ст. 433 ЦК України і ст. 8 Закону України «Про авторське право і суміжні права» є об'єктами авторського права;
- оскільки ці малюнки відтворюються на меблевих тканинах, то вони для цілей Авторського договору названі також «дизайнами» або «дизайнами тканин»;
 - за Авторським договором заявникові передано частину виключних майнових авторських прав на твори, зокрема й виключне право використовувати твори, дозволяти чи забороняти використання творів іншими особами.
 - ПП «Ексім-Текстиль» без дозволу власників майнових авторських прав здійснило опублікування творів, які є об'єктами Авторського договору, в мережі Інтернет та у власних каталогах, а також здійснює продаж меблевих тканин, виготовлених з використанням творів;
 - викладене підтверджується висновком спеціаліста про результати експертного дослідження об'єктів інтелектуальної власності, в якому зазначено, що: у меблевій тканині «Peru», що розповсюджується ПП «Ексім-Текстиль», використано твір образотворчого мистецтва «MIDAS»; у творах образотворчого мистецтва (малюнках), які опубліковані на веб-сторінці, що належить ПП «Ексім-Текстиль», та у творах образотворчого мистецтва (малюнках), які опубліковані на сторінці 30 каталогу ПП «Ексім-Текстиль», використана частина твору образотворчого мистецтва «MIDAS»; у меблевій тканині «COMBIN», яка розповсюджується ПП «Ексім-Текстиль», та у творах образотворчого мистецтва (малюнках), які опубліковані на веб-сторінці, що належить ПП «Ексім-Текстиль» та у творах образотворчого мистецтва, які опуб-

ліковані на сторінці 30 каталогу ПП «Ексім-Текстиль», використана частина твору образотворчого мистецтва «SAFARI»;

- ПП «Ексім-Текстиль» уклало договір поставки від 01.07.2010 року № 43 з ФОП Задорожнюком на постачання продукції — меблевої тканини;
- ФОП Штумейзен є регіональним представником ПП «Ексім-Текстиль» та розповсюджує на умовах комісії належні останньому тканини, у липні 2010 року реалізував тканину під назвами «Перу» та «Перу комбі».

Використанням творів, відповідно до ст. 441 ЦК України, вважається, зокрема, відтворення творів будь-яким способом та у будь-якій формі та їх продаж, а також опублікування творів, що передбачає також і надання доступу до них через електронні системи інформації таким чином, що будь-яка особа може його отримати з будь-якого місця й у будь-який час за власним вибором.

Відповідно до ст. 43¹ ГПК України особа, котра має підстави побоюватись, що подання потрібних для неї доказів стане згодом неможливою чи утрудненою, а також підстави вважати, що її права порушені або існує реальна загроза їх порушення, має право звернутися до господарського суду з заявою про вжиття запобіжних заходів до подання позову.

Згідно зі ст. 43² ГПК України запобіжні заходи охоплюють: витребування доказів; огляд приміщень, у яких відбуваються дії, пов'язані з порушенням прав; накладення арешту на майно, що належить особі, щодо якої вжито запобіжні заходи, та перебуває в неї або в інших осіб.

Зазначені запобіжні заходи спрямовані на попередження порушень прав інтелектуальної власності та на збереження доказів такого порушення.

На підставі ретельного дослідження поданих заявником матеріалів попередні судові інстанції дійшли об-

ґрунтованого висновку щодо наявності необхідного зв'язку між визначеними заявником предметом спору та запобіжними заходами (огляд приміщень і арешт меблевих тканин), на застосуванні яких ВКФ «Артекс» наполягав, зазначаючи, що невжиття запобіжних заходів призведе до того, що меблева тканина буде випущена в цивільний обіг або прихована правопорушниками, що призведе до неможливості в подальшому подати судові відповідні докази та провести необхідну в таких випадках судову експертизу об'єктів інтелектуальної власності.

Крім цього, Одеський апеляційний господарський суд правильно зазначив в оскаржуваній постанові, що суд першої інстанції, вирішивши вжити запобіжний захід у вигляді вилучення первинної бухгалтерської документації, припустився порушення ст. 43² ГПК України, а тому ухвала останнього підлягає скасуванню у відповідній частині.

З огляду на наведене постанову Одеського апеляційного господарського суду від 06.10.2010 року зі справи № 12/10-8 (12/133-10-3778) було залишено без змін, а касаційні скарги приватного підприємства «Ексім-Текстиль» і виробничо-комерційної фірми «Артекс» — без задоволення [8].

Підсумовуючи вищевикладене, варто зазначити на необхідність більш активного взяття сторонами до уваги наданих чинним законодавством можливостей щодо застосування запобіжних заходів і заходів забезпечення позову

у спорах, пов'язаних із захистом прав на об'єкти інтелектуальної власності, з метою вдосконалення процесу такого захисту.

Задля вдосконалення процесу захисту прав інтелектуальної власності варто доповнити ст. 43² ГПК України відповідним правом суду здійснювати запобіжний захід у вигляді фіксації наявного в мережі Інтернет контенту. Це б дало можливість уникнути недоліків у фіксації відповідного порушення прав інтелектуальної власності. Здійснення такої фіксації у судовому засіданні шляхом створення відповідних скриншотів та відображення відповідних дій у протоколі судового засідання спростило б позивачеві процес доказування порушення його прав та за певних обставин допомогло б у стислий термін запобігти порушенню прав.

Крім цього, навіть наявне законодавче забезпечення створює можливість для застосування декількох запобіжних заходів одночасно та здійснення забезпечення позову після подання позовної заяви, що в цілому може належним чином зберегти доказову базу та запобігти порушенню прав заявника. ♦

Список використаних джерел

1. *Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 1992. — № 6. — Ст. 56 (зі змінами).*
2. *Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо правової охорони інтелектуальної власності» № 850-IV від 22.05.2003 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 2003. — № 35. — Ст. 271 (зі змінами).*

3. Арбитражный процессуальный кодекс Российской Федерации: [Электронный ресурс]. — Режим доступа к ресурсу : http://www.consultant.ru/popular/apkrf/9_10.html#p1010.
4. Рекомендації Президії Вищого господарського суду України № 04-5/1107 від 10.06.2004 року «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» (зі змінами) [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v1107600-04>.
5. Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» № 3689-XII від 15.12.1993 року // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 1994. — № 7. — ст. 36 (зі змінами).
6. Основы законодательства Российской Федерации о нотариате [Электронный ресурс]. — Режим доступа к ресурсу : http://www.lawconsulting.ru/legislation/detail.php?ELEMENT_ID=333.
7. Постанова Вищого господарського суду України № 39/263 від 11.01.2005 року [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : www.arbitr.gov.ua/docs/28_1168906.html.
8. Постанова Вищого господарського суду № 12/10-8 (12/133-10-3778) від 25.01.2011 року [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : www.arbitr.gov.ua/docs/12_103778.html.

Надійшла до редакції 26.06.2012 року

ЦІКАВО ЗНАТИ

ДИВО-РУКАВИЧКА

У міжнародному конкурсі технологій «Imagine Cup», який влаштувала корпорація Microsoft, перемогла українська студентська команда, котра представила рукавичку-перекладач, повідомили в українському підрозділі компанії.

Українська команда «quadSquad» посіла перше місце в номінації «Розробка програмних проєктів» конкурсу Microsoft Imagine Cup, представивши рукавичку, яка переводить жести в звуки.

Проєкт, який розробили донецькі студенти, розпізнає та озвучує жести мови глухонімих за допомогою мобільного телефону. Завдяки інновації люди з вадами слуху й мовлення зможуть спілкуватися на вербальному рівні.

Запропонований пристрій має форму рукавички, оснащений датчиками розташування в просторі та згинання пальців, які передають дані на мобільний пристрій. Отримана інформація перетворюється на звуковий сигнал за допомогою спеціально розробленого додатка на мобільному пристрої.

Фінал конкурсу Microsoft Imagine Cup проходив 06–10.07.2012 року в м. Сідней (Австралія). У ньому брали участь 106 команд із 72 країн, змагаючись за головний приз в \$ 25 тис.

*За матеріалами:
korrespondent.net*